

hvorvidt denne Retning over den Indflydelse, Andragene have påstaaet, spør man dog til, at da Broens Ende „hvile paa Murene, som ere opførte ude i Vaen og saaledes have indsnævet denne, danner den jo dog i hvert Fald en Hindring for Vandets frie Løb“. Endvidere kommer den tredje Grund til som den væsentligste, at Jernbaneanlægget har foranlediget, at Gaden er bleven noget forhøjet omkring Broen, hvorimod denne tidligere faldt temmelig brat af, saa at Gaden var ligesaa flad som den østfor liggende Post- og Ladeplads. Naar Forholdet er dette, at paa den nordre Side ved La-løbet og i selve Gaden hindres Vandet i at brede sig ved ikke sjældent forekommende Øvovande, medens Vandmassen trykker stadig paa Jernbane-gaden, altsaa blot til den ene Side, tror jeg, at det er indlysende, at Andragerne komme til at lide i mange Tilfælde paa deres Bygninger, hvor de under de tidligere Forhold — det tør neppe Nogen negte, der har levet paa Stedet før Jernbanen blev bygget og efterat den er bygget — vare fri derfor, fordi Vandet bredte sig over hele Terrænet, havde større Løb under Broen og ved Siden af Broen. Dette turde altsaa utvivlsomt være rigtigt i og for sig, og da Forholdet derhos rammer endel Beboere, hvis hele Eiendom er de mindre Bygninger — det gjælder i det Mindste en Del af dem, som ligge der — er der, uagtet der ikke kan tages noget særligt Hensyn hertil, da det kun gjælder om Erstatning for virkelig Tab, altsaa et, der ramme dem Alle, dog yderligere Opfordring til at gaa den ønskede og af Byraadet pointerede Vej, at lægge Sagen ind under Erstatningskommissionen efter Forordningen af 1845 § 5. Jeg nærer derfor den Tro, at naar den ærede Minister ved Thingets Beslutning faar Leilighed til nærmere at overbeie denne Sag, vil han imødekomme Ønsket om Medsættelsen af en Erstatningskommission, og jeg er da forvisset om, at Erstatningskommissionen vil komme til den samme Erkjendelse, som er herstende paa Stedet, at de vedkommende Beboere ere bleve meget uheldig stillede ved dette Jernbaneanlæg, naar de ikke faae nogen Erstatning. Jeg skal med disse Bemærkninger slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelse — Svad et Andrageinde fra Gaardeier Suder angaar, da er den Oplysning, som den ærede Minister fremsatte, at Veien til hans Fiskeleie var kortere end den af ham anviste, ikke stemmende med de Oplysninger om denne Sag, som tidligere have foreligget. Et Situationskort i den Henjænde vilde opløse om Forholdet. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt, thi det kan have en anden Betydning for ham at have sin Opgang til Stranden paa samme Sted som tidligere. Det ser besynderligt ud, at en Grundeier, hvis Lod maaste, hvad jeg ikke veed, kan ligge i en langstrakt Linie langs Stranden, mod sin Villie kan blive tilpligtet til at afstaa Jord til et offentlig

Dige og med det Samme forhindres i at benytte dette Dige eller en Sti over dette til sin sædvanlige Strand for at udøve sin Næring, og dette er Forholdet, som det er fremstillet. Dette og at man har negtet ham enhver Erstatning forekommer mig virkelig, som det her foreligger, at være en Ubillighed.

Ordføreren (H. Nielsen): Angaaende Indstillingen under Nr. 1 bemærkede den høitagede Indenrigsminister, at jeg havde sagt, at Expropriationskommissionen var theoretisk, men at Andragenderne selv og Byraadet derimod faae Sagen fra et mere praktisk Standpunkt, og han tilføiede, at Expropriationskommissionen maatte være lige saa praktisk som de af mig nævnte. Denne Opfattelse fra den høitæredes Indenrigsministers Side af mine Udtalelser var ikke ganske korrekt, men maaste ligge det i, at jeg har udtalt mig mindre tydeligt. Jeg sagde udtryffeligt, at man, den Gang Expropriationskommissionen havde Leilighed til at bedømme Sagen, endnu ingen Erfaring havde, men at man siden den Tid har haft en rigelig Erfaring til at kunne se, at hvad de Vedkommende den Gang frygtede, nemlig, at det vilde komme deres Eiendomme til Skade, i fuldt Maal har stadfæstet sig. Efter den Klarhed, hvormed særlig Byraadet udtaler sig, og efter Andragendernes siikre Overbevisning om, at en Undersøgelse vil føre til et for dem heldigt Resultat, kan jeg ikke se Andet, end at det vil være i høi Grad billigt, at en saadan Undersøgelse bliver foretaget. Naar den høitæredes Minister sagde — ogsaa med Hensyn til de øvrige Sager —, at der var truffet endelig Afgjørelse, maa jeg bemærke, at den Omstændighed, at den lovlige, endelige Afgjørelse, det vil sige, den Afgjørelse, som Loven foreskriver, er truffen, ikke kan forhindre, at man herfra henviser Andragendet. Det er Noget, der saa at sige er Tilfældet med alle Andragender, thi kunde Andragerne komme frem ad lovlig Vej, havde de strengt taget et lovligt Krav, behøvede de ikke at andrage hos Rigsdagen. Naar den høitæredes Minister talte om, at disse Folk vare ihærdige, kan det i alt Fald ikke siges om dem overfor Rigsdagen, thi det er første Gang de henvende sig til den. Det forekommer mig derfor fremdeles i høi Grad billigt, at de faae den Undersøgelse, de forlange. — Angaaende Indstillingspunktet under Nr. 10, om hvilket det ærede Medlem fra Odsherred (Masmussen) har udtalt sig, skal jeg bemærke, at Udvalget har erkjendt, at Andragendet baade var uforsørgt og vel begrundet. Naar jeg sagde, at jeg ikke vilde indlade mig uforsørgligere derpaa, var det, fordi jeg troede, at Andragendet i det Hele talte for sig selv, og tillige fordi man har behandlet det tidligere. Jeg kan iøvrigt ikke Andet end give det ærede Medlem Ret i de Betragtninger, han fremkom med. — Svad angaar Andra-